

KIS LAP

FÜRGE JÁTSZÓTÁRSÁK. (Lásd a 263. lapon.)

K É T Á R V A.

— Elbeszélés. —

(II. folytatás.)

BORBÁLA asszony bement és csakhamar látta, hogy a szegény anya csakugyan alszik, de olyan álmod, melyből e földön nincs ébredés, — meghalt.

Nem akarom leírni a szegény árva fiu kétségbeesését, mikor megtudta a szomorú valót. Imre, bár még csak tíz éves volt, már komolyan tudott gondolkozni, mert gyermekéveit nem vig játékokkal töltötte, mint más boldogabb gyermekek, hanem nélkülözések közt; voltak ugyan homályos emlékei arról, hogy valamikor jobb sorsa volt, de akkor még nagyon kicsiny lehetett. Mióta csak emlékezett, azt látta, hogy mamája nehéz munkában fárad, szabad idejét pedig arra fordítja, hogy őt oktassa, hasznos ismeretekre tanítsa.

Egy-két napra a jó Borbála asszony magához vette a kis fiút, a temetés után pedig összerakta kevés ruhácskáit, közéje tette a lepecstételt csomagot is és aztán elkísérte Imrét új hajlékába, Bokros iskolamesterhez.

— Elhoztam a kis Tarnai Imrét, mester uram, szólta Borbála asszony.

Imre félénken állt meg az idegen előtt. A tanító már öreges ember volt s arczán látszott, hogy szigorú, de egyuttal jó indulatú férfiú. Megsimogatta Imre arczát s szeliden így szólt:

— Már hallottam, hogy jó anyád meghalt, — Isten nyugtassa! Ő maga már régen elkészült erre s utolsó gondolata is az volt, hogy a te sorsodat bizto-

sítsa, azért, fiam, szent legyen előtted anyád emléke! Megígértem neki, hogy házamba fogadlak. Ezentúl tehát itt fogsz lakni, egészen tizenhat éves korodig. Ha szófogadó, szorgalmas léssz, soha sem lesz semmi bajod, de figyelmeztetek, hogy a makacsságot, pajkosságot szigorúan büntetem. Most menj szobádba! He, Gábor!

Bokros uramnál mindig volt három-négy fiu, kit gondjaira és tanítására bízta. A hívásra egy vidám képű fiucska szaladt be a szomszéd szobából.

— Itt van új pajtásotok, vezesd szobátokba s rendezkedjete el. Mondd meg Károlynak, hogy gondja legyen rá.

A két fiu távozott s mialatt a folyosón egy udvari tágas szobába értek, Imre kérdé új pajtásától:

— Ki az a Károly?

— Károly? Hát ő a legidősebb köztünk, tudod, úgy félig-meddig második tanító. De nem kell ám félned tőle, a viláért sem! Nagyon jó fiu s mindig jó kedvű, mindig tud valami mulatságot, a mi nem is tetszik Bokros bácsinak, mert azt szeretné, hogy Károly is olyan komoly és szigorú legyen, mint valami öreg tanító. Oh, de nem úgy van ám, mert Károly a mi legjobb pajtásunk és sokszor még ő vállalja magára, ha közülünk valaki pajkos csinyt követett el.

Ezalatt eljutottak az egyszerűen butorozott, de tiszta szobába s Gábor megmutatta, melyik lesz az Imre ágya, hol tarthatja ruháit, könyveit. A rendezkedéssel hamar elkészültek, mert a szegény kis fiunak nem valami sok holmija volt. Mikor készen voltak, Gábor így szólt:

— Most menjünk az udvarra, Károly meg a többi fiuk bizonyosan ott játszanak.

Kimentek s alig léptek az udvarra, hangos kaczaj, sivalkodás hangzott eléjük. Imre meglepetve nézett körül s látta, hogy az udvar egyik sarkában két fiu ug-rál, kiáltoz egy furcsa alak körül. Mintha valami törpe asszony lett volna ez a furcsa alak . . . fején ócska fejkötő volt, vállán rongyos nagykendő lógott, derekára pedig lepedő volt kötve szoknya gyanánt. A két fiu ingerkedve tánczolta körül, míg a furcsa alak hol mereven bámult a levegőbe, hol mérgesen fölemelte kezét csu-folóira.

— Mi ez? Kicsoda ez? kérdé Imre.

— Oh, ez a bolond Jankó, felelé Gábor. Már megint valami tréfát üznek vele. Jőjj, majd mulatunk rajta mi is.

Oda szaladtak s Imre kíváncsian nézte azt a furcsa alakot s csak most vette észre, hogy ez nem valami öreg törpe asszony, hanem egy kilencz vagy tiz éves fiu, kit ilyen madárijesztőnek öltöztettek fel. Arcza csinos volt, de rögtön feltűnhetett mindenkinek szemének merev, kifejezés-telen tekintete. Imre, bár még nem sokat látott a világban, azt mégis mindjárt föl-ismerte, hogy ez a szegény fiu tébolyodott vagy hülye, az az olyan, a ki nincs elmé-jének birtokában. És mihelyt ezt látta, azonnal elmúlt a kedve a nevetéstől s inkább megsajnálta a szerencsétlent, az pe-dig bántotta, hogy még boszantják sze-génynt, mulatnak rajta.

De még nem ismerte a fiukat, nem mert nekik szólani s halkán kérdé Gá-bortól:

— Melyik közülök Károly?

— Nincs itt. Bizonyosan a fás kam-rában van és faragsál.

Oda mentek és csakugyan ott talál-ták Károlyt. Ez már körülbelől tizennégy éves, szelid, kellemes arczu fiu volt, kihez Imre mindjárt első látásra nagy bizalmat érzett.

— Itt van uj pajtásunk, Tarnai Imre, szólt Gábor.

— Hozott Isten, szólt Károly s ba-rátságosan kezet szoritott Imrével. — Reménylem, jó pajtások leszünk. Meglásd, nem lesz itt roszt dolgod. Tanulni való van ugyan elég, de azért jut idő játékra is, ezt pedig te is szereted, ugy-e?

— Oh igen . . . de . . . de . . . felelt Imre kissé zavartan.

— No's, mit akarsz mondani? Csak bátran, ki vele!

— Hát . . . csak azt akartam mon-dani, hogy az olyan játékot nem szeretem, a melyet épen most láttam . . .

— Mi az? kérdé Károly meglepetve.

— Oh, Laczi meg Jóska a bolond Jankóval tréfálnak, szólt Gábor nevetve.

— Ejnye, már megint valami pajkos csinyt követtek el, szólt Jóska élénken. Mindjárt utána nézek.

Kiszaladt az udvarra, Imre és Gábor pedig utána. Károly láttára Laczi és Jóska abba hagyták a kiáltozást és inger-kedést, de nem igen ijedtek meg, bár Károly lehetőleg szigoruan igyekezett beszélni:

— Ugyan fiuk, mért bántjátok már megint ezt a szerencsétlen Jankót? Látná csak Bokros bácsi, majd kikapnátok a ju-talmat. Ki öltöztette ilyen maskarába szegénynt?

A fiuk nem feleltek, csak nevettek csinjükön, aztán elszaladtak, jól tudva, hogy Károly nem fogja őket elárulni. Károly pedig megfogta a szegény hülye kezét és nyájasan mondá:

— Jöjj velem, Jankó, haza vezetlek anyádhoz, majd kapsz pereczet.

A perecz szó hallatára Jankó arcza fölvidult, látszott, hogy ezt megértette. Készséggel követte Károlyt.

— Kinek a fia ez a Jankó? kérdé Imre résztvevőleg.

— Egy szegény asszonyé itt a házban, az özvegy Zsuzsanna asszonyé. Egy kis boltocskája van itt az utcára s ott árul kenyeret, pereczet, szalonnát, turóts más efféle enni valót. Azt mondja, hogy Jankót kicsi korában valami baleset érte s hirtelen elvesztette elmetehetségét, pedig

a garázda fiuk mindig mókáznak vele, pedig inkább sajnálniok kellene s igazán örülök, kedves Imrém, hogy te mindjárt pártját fogtad a szerencsétlennek; látom, hogy jószívű fiu vagy. Így már igazán jó barátok leszünk.

Ezalatt kiértek az utcára s mindjárt a kapu mellett betértek a Zsuzsanna asszony kis boltjába. A boltosné öreges,

durva arczu, majdnem gonosz tekintetű nő volt s Imre szinte meghökkent, mikor megpillantotta. Mintha már látta volna valahol... de hiába törte a fejét, nem jutott eszébe, hol és mikor.

— Bizonyosan csak az utcán láttam valamikor, gondolá.

Zsuzsanna asszony, a mint Jankót abban a maskarában megpillantá, szörnyű haragra lobbant s mialatt fiáról letépte a fejkötőt, kendőt, szitkozódva fenyegetőzött ama fiuk ellen, kik szegény Jankóból ekkép csufot űztek.

— Megálljatok csak, majd megkeserülitek! Kitudom én, melyik volt a jó madár, s meglátom, nem bünteti-e meg Bokros mester! Istentelen gonosz ficzkók! Így bánni a szegény fiuval! Pedig ha az a szerencsétlenség nem éri, különb gyerek volna ő most mindnyájatoknál! És talán még meggyógyul s akkor majd megmutatja, hogy több esze van, mint nektek, még pap is lehet belőle. Ugy-e Jankó?

A szegény fiu mereven bámult anyjára; nem értett ő semmit az egész beszédből s csak azt felelte:

— Pereczet!

— Igen, kapsz pereczet, kedves fiam!

A KIS BÜVÉSZ. 1. A légnomás bizonyítéka.
(Lásd a 264. lapon.)

Mialatt Zsuzsanna asszony perczet keresett Jankónak, Imre és Károly az ajtóban állva jobban megismerkedtek s Imre azt kérde:

— Mondd csak, te sem ismerted édes atyádat, nem tudod mi volt?

— Hogy ne ismertem volna, felelt Károly derülten, sőt most is ismerem, mert, hála Istennek, atyám még él és erős, egészséges ember.

Minden esztendőben haza is megyek néhány hétre s boldog vagyok jó szüleim körében. De hát te, — te talán nem ismered atyádat?

— Nem... leg-alább nem emlékszem reá... jó anyácskám is csak annyit mondott róla, hogy az volt a neve, ami az enyém: Tarnai Imre.

Es zavak hallatára Zsuzsanna asszony egészen neki vörösödve rohant elő a bolt hátsó részéből s izgatottan kérde:

— Hogyan? Tarnai Imre volt a neve?

— Az, felelé a fiu nyugodtan. Szegény jó anyácskám hiába kérdeztem, nem beszélt róla s most már nem tudhatok meg többé semmit, mert jó anyámat is elvesztettem, örökre! Oh, kedves drága jó anyácskám!

A szegény fiu sirva fakadt, de aztán letörülte könnyeit s szomoruan folytatá:

— Még utolsó perczében is csak reám gondolt... arra intett, hogy becsületes ember legyek és őrizkedjem az indultokodástól.

— Igen, igen, az indultokodástól! mormogá Zsuzsanna asszony s mohón leste Imre szavait. Igen ő az, most ráismerem!

— És mindig itt laktatok? kérde Károly.

— Mióta csak emlékszem, mindig, felelé Imre. Csak ugy homályosan tűnik fel néha előttem valami régi emlék, mintha kicsiny koromban egy szép nagy kastélyban lettem volna... fényes termek... széles nagy lépcsők voltak benne, az udvaron szép paripák, hintók s a kastély mellett nagy kert... de hol volt ez, arra nem emlékszem.

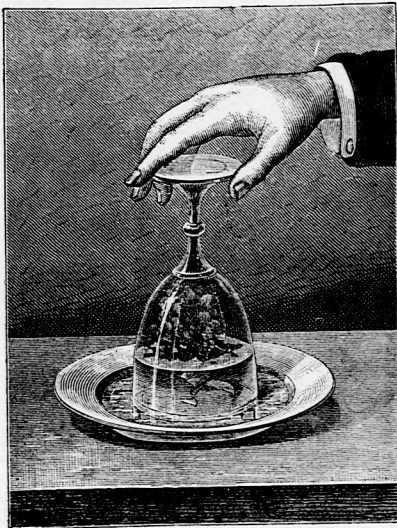
— És anyádtól nem kérdezted?

— Dehogyan nem!

De ő ilyenkor mindig nagyon elszomorodott s azt mondta, igyekezzem egészen elfelejteni azokat a régi emlékeket, mintha csak álmodtam volna. Aztán hiába kérdezősködtem, többet nem mondott.

— És arra sem emlékszel, mikor jöttetek ide?

— Nagyon keveset. Csak azt tudom, hogy egyszer nagyon sokáig utaztunk

A KIS BÜVÉSZ. 2. A légnomás bizonyítéka.

(Lásd a 264. lapon.)

anyácskával, bizonyosan akkor jöttünk ide. Utközben betértünk egy várba, melyben sokkatonát, ágyut láttam, meg lánczba vert embereket, kik mindnyájan nagyon sápadtak voltak. Arra is emlékszem, hogy egy sötét szobába mentünk s itt egy hosszú fekete szakálu, halálsápadt embert láttam, kitől eleinte nagyon féltem. De anyácskám nem félt tőle, hanem sirva megölelte, aztán engemet is az ölébe tett s a sápadt ember megcsókolt és czirógatott, úgy hogy végre én sem féltem tőle.

Zsuzsánna asszony arczán, a mint ezt hallotta, sajtáságos káröröm látszott, mig Károly résztvevőleg kérde:

— És ki volt ez a szegény rab? — mert bizonyosan rab volt.

— Nem tudom; anyácskám azt mondta, hogy majd ha nagyobb leszek, mindent meg fogok tudni a papirokból, melyeket lepecsételve hátrahagyott. Egyszer levelet kapott s mikor elolvasta, nagyon, nagyon sirt, aztán mondta nekem, hogy az a hosszú fekete szakálu, sápadt ember meghalt. És ez idő óta mindig gyászruhát viselt és mindig nagyon szomorú és beteges volt, föl sem gyógyult többé!

— Az a börtön volt, a hol te azt az embert láttad, kiáltá ekkor rikácsoló hangon Zsuzsánna asszony Imrének, és az a sápadt ember nem volt senki más, mint . . . no de mindegy, nem szükséges tudnod, ki volt. Csak azt szeretném, ha téged is oda csuktak volna melléje, mert bizonyosan te voltál az, a ki most olyan csuf maskarát csináltál szegény Jankómból! De ezért meglakolsz!

S torkon akarta ragadni a meglepett

Imrét, de szerencsére Károly közbe lépett és erélyesen mondá:

— Ugyan mit fecseg már, Zsuzsánna asszony? Hiszen Imre csak épen most érkezett ide, s mikor az udvarra lépett, a többi fiuk már ingerkedtek Jankóval, sőt épen Imre sajnálta meg.

De Zsuzsánna asszony nagy böszültséggel ismételtette, hogy Imre követte el a gonosz csinyt s majd megkeserüli. A két fiu tehát jobbnak látta eltávozni.

— Ugy-e, Károly, ez az asszony szintén tébolyodott, mint a fia? kérde Imre menetközben.

— Oh dehogy, csak nagyon boszantja őt, ha az ő szerencsétlen fiát csufolják s ilyenkor kitölti boszuját mindenkin, a ki utjába akad.

— És azzal mit akart mondani, hogy az börtön volt, a hol én azt a sápadt embert láttam?

— Hát csak azt, a mit mondott és igaza is volt, mert csak börtönben tartják az embereket lánczra verve.

— Ugy hát az a sápadt ember valami gyilkos, vagy rabló volt? De hát anyácskám miért siratta volna, ha valami gonosztevő volt?

— Már azt nem tudhatom. Meglehet, hogy nem közönséges bűnért ült börtönben, hanem lázadó volt. A mult években sok lázadót fogtak el.

— És ezek gonosztevők?

— Nem . . . már legalább nem gyilkosok, rablók, sőt igen derék, becsületes, vitéz férfiak lehetnek.

— De hát akkor miért csukják őket börtönbe?

(Folytatása következik.)

Nehéz bánat.

NEHÉZ az én szívem
Jaj de nagyon nehéz!
Zöld mezőkön járok,
De szemem könnybe vész,
Mehalt szép madárkám!

Nem hallom már többé
Azt a csattogó dalt,
Melylyel minden reggel
Üdvözlé a hajnalt,
Zengő kis madárkám!

Nem osztozik többé
Búmban, örömben,
Csicseregve, játszva,

Ölemben nem röppen
Szerető madárkám!

Zengő ajka néma,
Szemecskéi zárva,
Lehanyatlott egykor
Sebes röptü szárnya...
Szegény jó madárkám!

Ások neki mély sirt
Virágok tövében...
Illatos árnyukban
Dalról álmodozva
Nyugodjék békében
Mehalt szép madárkám!

FÜRGE JÁTSZÓTÁRSÁK.

(Képpel a czimlapon.)

NEDVES Forgó bácsi!
EMRÉG olvastam kedves »Kis Lap«-omban egy érdekes cikkekét olyan állatokról, melyek szépen összeszoktak, ámbar nem igen szeretik egymást. Nálunk is történt egy ilyen érdekes példa. Nem tudom ugyan bizonyosan, vajon a mókus és a macska ellenségek-e, de azt hiszem rendesen nem is valami jó barátok; nálunk azonban szépen összebarátkoztak.

Egyszer ugyanis kaptunk két kicsike mókuskát, olyan kicsikéket, hogy még szopósak voltak. És az a furcsa dolog történt, hogy a szelid öreg macskánk, melynek éppen akkor kicsinyei voltak, melyek közül azonban csak egyet hagyunk meg, elvesztett kis cziczái helyett valósággal gyermekeinek fogadta a piczike mókuskákat és fölnevelte őket.

A kis czicza eleinte bizonyosan azt hitte, hogy a mókuskák az ő igazi testvérei. De később észrevette, hogy biz' azok valami más familiából valók s néha néha görbén nézett reájok s ügyességével

ki akart fogni rajtok. De a mókuskák még ügyesebbek voltak nálánál, még jobban tudtak ugrani, kapaszkodni és ha épen kellett, karmolni is. A kis czicza tehát jobbnak látta szépen megférti mostoha testvéreivel és osztozni velök a játékban.

Igy aztán a legszebb barátságban növekedtek fel az öreg czicza gondjai alatt, ki örömmel nézegette, miként ugrándoznak a kicsinyek. Az eleven mókuskák fölülgráltak nevelőanyjuk hátára s mindenféle pajkos csínyeket követtek el, a jó cziczamama pedig még maga is játszott velök.

Mikor a kicsinyek felnőttek, az öreg czicza bizonyosan olyanformát gondolt, hogy most már megélhetnek a maguk lábán is, nem örködött többé fölöttük. A kis czicza csakugyan eljárt aztán maga is egerészni, de a mókuskákról nekünk kellett gondoskodni, az az hogy el kellett őket zárni, mert erejüket kétségkívül arra használták volna, hogy megszökjenek. Ők tehát most kényelmes házikóban élnek s jól tartjuk őket.

Kedves Forgó bácsit üdvözölve maradtam

hü kis olvasója
KATONA PISTA.

A KIS BÜVÉSZ.

— Természettudományi csevegés. —

— Képekkel. —

(Vége.)

UDOM, sokan akadtak kis olvasóim között, kik a mult héten a »Kis Lap«-ban közölt mutatványokból egyiket-másikat megkísérlették s fölteszem, hogy sokan voltak olyan ügyesek, hogy a kísérlet sikerült is nekik. Most még

nehány mutatványt adok elő, talán ezek közül is megpróbálkoztok némelyikkel és meggyőződtek magatok fontos természeti törvényekről.

A levegő, melyet belehelünk, a tudósok állítása szerint égni is képes és másrészt, mint már multkor említettem, nyomást gyakorol mindenre és minden oldalra fel- és lefelé egyaránt. A ki nem hiszi, könnyen meggyőződhetik igen egyszerű készletekkel, melyeket az 1-ső és 2-ik számú ábrák mutatnak. E célra veszünk

A KIS BÜVÉSZ. 3. Hangszer poharakból. (Lásd a 264. lapon.)

egy keményre főtt tojást, s miután lehámoztuk, bedugjuk vele egy üveg palaczk nyakát légmentesen. Ha e palaczkba előbb egy darab zsiros papirt, vagy valamely jól égő testet tettünk és azt meggyújtottuk, azt fogjuk tapasztalni, hogy a tojás elnyulik, benyomul; az üvegbe, végül pedig egy durranással belé esik. Egy más kísérlet e célra: megtöltünk egy tányért vízzel, tetejére egy uszó parafadarabot teszünk, annak tetején papirt gyújtunk meg, s leborítjuk egy pohárral. Azt fog-

juk tapasztalni, hogy amint az égés mind tovább és tovább tart, a víz a pohárban feljebb és feljebb nyomul. Valjon miért? Azért, mert a pohár alatt (vagy üvegben) levő levegő egy része elég, a külső levegő ennél fogva oda be akar hatolni, s az utjában levő vizet, vagy tojás dugót maga előtt tolja.

Pusztán poharakkal és vízzel egy hangszert is készíthetünk, melyen egy kis ügyességgel egész kis zenedarabokat el lehet játszani. A pohár, mint tudjátok,

lán ezek
nyikkel és
ermészeti
k, a tudó-
s és más-
em, nyo-
a oldalra
em hiszi,
egyszerű
és 2-ik
veszünk

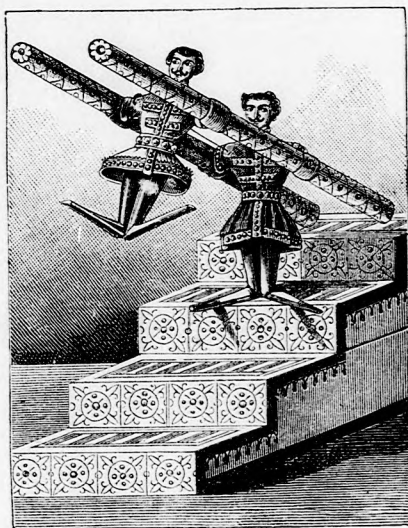
kellemes, csengő hangot ad, ha pálczikával megütjük oldalát. Már most ha egymás mellé állítunk poharakat, mint a 3-ik számú ábra mutatja, és különböző mértékig megtöltjük vízzel, minden pohár más-más hangot fog adni, még pedig annál mélyebbet, minél több víz van benne. Így aztán egész zenedarábokat eljátszhatni a poharakon.

Azt is tanítják a tudósok, hogy földünknek oly tulajdonsága van, mely által mindent magához, lefelé vonz. Ezt tudva, igen tréfás játékot készíthetünk egy csó segítségével, melyet egy negyedrésnyire higanyval töltöttünk meg. A 4-ik számú ábrán két fajankót látunk. Csak rá kell őket egy lépcsőzetre helyezni, s azonnal elkezdenek egymás feje fölött bukfenyezni lépcsőről-lépcsőre, míg le nem értek a földre.

Akár csak a czirkusz pojáczái lennének, élő hus és vérből valók, nem pedig fából, vagy pléhből. Pedig ugrásaikat könnyű megérteni, ha tudjuk,

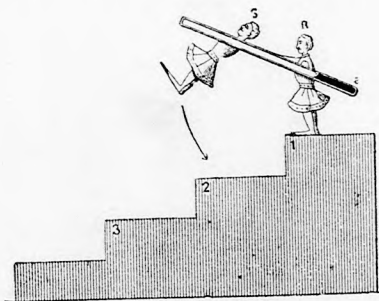
hogy a vállaikon czipelt rudban higany foglaltatik s az 5. és 6-ik számú ábrák ezt világosan megmagyarázzák. Mondjuk, hogy ez uracskák közül az egyiket R.-nek hívják, a másikat S.-nek, s helyezzük R.-et egy lépcsőzetre a legfelső fokára, úgy mint azt a kis rajz mutatja az 5-ik ábrán. A másik, az S. ezt nem fogja nézni szónélkül s a levegőben amugy sem tudván megállani, lefelé igyekszik, s a saját súlyánál fogva a 2-ik lépcsőre áll, mint a 6-ik ábra mutatja.

De ekkor ő lejjebb levén az R-nél, a vállrudban levő higany lefolyik hozzá, mint a rajz jelzi, s ott súlyánál fogva a legalacsonyabb pontot igyekezvén elfoglalni,

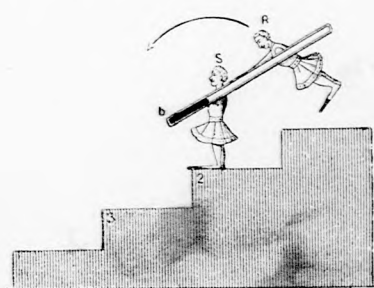

A KIS BÜVÉSZ. 4. Az önmozgó fajankó.

(Lásd a 255. lapon.)

A KIS BÜVÉSZ. 5. A fajankó indulása.

A KIS BÜVÉSZ. 6. A fajankó ugrása.

(Lásd a 264. lapon.)

gés mind
pohárban
miért?
vegben,
ő levegő
az utjá-
ót maga

izzel egy
a kis
bokat el
tudjátok,

A KIS BŰVÉSZ.

— Természettudományi csevegés. —

— Képekkel. —

(Végo.)

UDOM, sokan akadtak kis olvasóim között, kik a mult héten a »Kis Lap«-ban közölt mutatványokból egyiket-másikat megkísérlették s fölteszem, hogy sokan voltak olyan ügyesek, hogy a kísérlet sikerült is nekik. Most még

nehány mutatványt adok elő, talán ezek közül is megpróbálkoztok némelyikkel és meggyőződtek magatok fontos természeti törvényekről.

A levegő, melyet belehelünk, a tudósok állítása szerint égni is képes és másrészt, mint már multkor említettem, nyomást gyakorol mindenre és minden oldalra fel- és lefelé egyaránt. A ki nem hiszi, könnyen meggyőződhetik igen egyszerű készletekkel, melyeket az 1-ső és 2-ik számú ábrák mutatnak. E célra veszünk

A KIS BŰVÉSZ 3. Hangszer poharából. (Lásd a 264. lapon.)

egy keményre főtt tojást, s miután lehámoztuk, bedugjuk vele egy üveg palaczk nyakát légmentesen. Ha e palaczkba előbb egy darab zsiros papirt, vagy valamely jól égő testet tettünk és azt meggyújtottuk, azt fogjuk tapasztalni, hogy a tojás elnyulik, benyomul; az üvegbe, végül pedig egy durranással belé esik. Egy más kísérlet e célra: megtöltünk egy tányérral vizet, tetejére egy uszó parafadarabot teszünk, annak tetején papirt gyújtunk meg, s leborítjuk egy pohárral. Azt fog-

juk tapasztalni, hogy amint az égés mind tovább és tovább tart, a víz a pohárban feljebb és feljebb nyomul. Valjon miért? Azért, mert a pohár alatt (vagy üvegben) levő levegő egy része elég, a külső levegő ennél fogva oda be akar hatolni, s az útjában levő vizet, vagy tojás dugót maga előtt tolja.

Pusztán poharakkal és vízzel egy hangszert is készíthetünk, melyen egy kis ügyességgel egész kis zenedarabokat el lehet játszani. A pohár, mint tudjátok,

lán ezek
ikkal és
mészeti

, a tudó-
és más-
em, nyo-
oldalra
m hiszi,
egyszerű
és 2-ik
veszünk

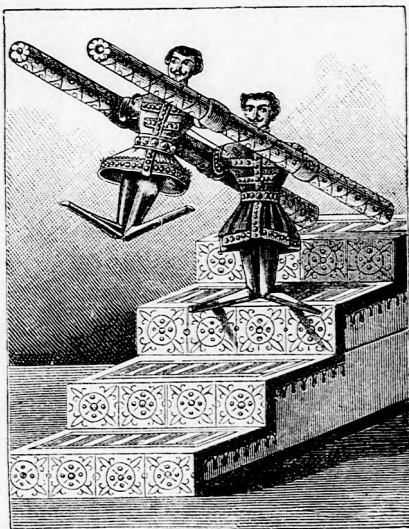
kellemes, csengő hangot ad, ha pálczikával megütjük oldalát. Már most ha egymás mellé állítunk poharakat, mint a 3-ik számu ábra mutatja, és különböző mértékig megtöltjük vízzel, minden pohár más-más hangot fog adni, még pedig annál mélyebbet, minél több víz van benne. Így aztán egész zenedarabokat eljátszhatni a poharakon.

Azt is tanítják a tudósok, hogy földünknek oly tulajdonsága van, mely által mindent magához, lefelé vonz. Ezt tudva, igen tréfás játékot készíthetünk egy cső segítségével, melyet egy negyedrésznyire higanyral töltöttünk meg. A 4-ik számu ábrán két fajankót látunk. Csak rá kell őket egy lépcsőzetre helyezni, s azonnal elkezdenek egymás feje fölött bukfenczeni lépcsőről-lépcsőre, míg le nem értek a földre.

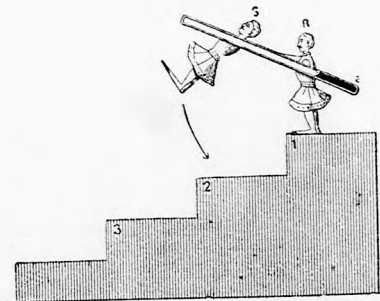
Akár csak a czirkusz pojáczái lennének, élő hus és vérből valók, nem pedig fából, vagy pléhből. Pedig ugrásaikat könnyű

megérteni, ha tudjuk, hogy a vállaikon czipelt rudban higany foglaltatik s az 5. és 6-ik számu ábrák ezt világosan megmagyarázzák. Mondjuk, hogy ez uracskák közül az egyiket R-nek hívják, a másikat S-nek, s helyezzük R-et egy lépcsőzethez a legfelső fokára, úgy mint azt a kis rajz mutatja az 5-ik ábrán. A másik, az S. ezt nem fogja nézni szónéklül s a levegőben amugy sem tudván megállani, lefelé igyekszik, s a saját súlyánál fogva a 2-ik lépcsőre áll, mint a 6-ik ábra mutatja.

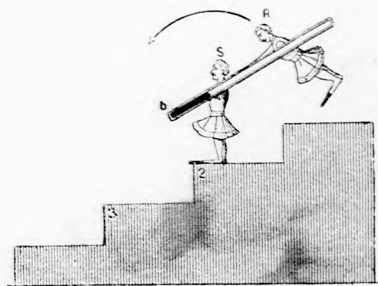
De ekkor ő lejjebb levén az R-nél, a vállrudban levő higany lefolyik hozzá, mint a rajz jelzi, s ott súlyánál fogva a legalacsonyabb pontot igyekeztven elfoglalni,

A KIS BÜVÉSZ. 4. Az önmozgó fajankó.
(Lásd a 255. lapon.)

A KIS BÜVÉSZ. 5. A fajankó indulása.

A KIS BÜVÉSZ. 6. A fajankó ugrása.

(Lásd a 264. lapon.)

és mind
bárban
miért?
vegben,
5 levegő
az utjá-
t maga

zzel egy
egy kis
pokát el
ndjátok,

lefelé vonzódik, mi által a rud tulsó végének, s az azon levő R-nek fölfelé kell mennie, míg nem a levegőben egy bukfenczet vetve (a nyíl irányában) a 3-ik lépcsőfokra nem ér. Ott azután ő hozzá folyik a higany, ő lesz súlyosabb, s maga elé rántja az S-et. S így megy ez tovább, míg csak a lépcsőzet tart.

A következő, 7-ik számú ábrán ismét vízzel megtöltött poharat látunk s ezzel is egy fontos természeti törvényt bizonyíthatunk. Megtöltjük a poharat szinig, mignem úgy látszik, hogy már egy csöpp sem fér belé. És mégis ha ovatosan beleeresztünk egy pénzdarabot, úgy hogy a pohár szélét ne érintse, azt tapasztaljuk, hogy a pénzdarab, mely pedig nagyobb, mint egy vízcsöpp, helyet talál a pohárban, sőt egymásután több pénzdarabot is beleereszthetünk s a víz nem lesz többé vízszintes, hanem kiemelkedik, mint egy dombot képez a pohár széle fölött. Mért nem csordul ki? Mért a földön létező testek egyik tulajdonsága: a tapadás, tartja össze.

Egy szalmaszállal be lehet bizonyítani, hogy nem minden olyan gyöngé, a milyennek látszik. A szalmaszálat közönségesen nagyon gyöngének tartjuk s igaz, hogy könnyen törik. De már ha el akarjuk szakítani, vagy pedig össze akarjuk nyomni, hosszában, akkor már nagyobb erőt alkalmazhatunk ellene, s még mindig nem érzük czélunkat. Ha pedig egy egészen ép — és nem összenyomott — szalmaszálat akként hajtunk össze, mint ez a 8-dik számú ábrán látható, s beledugjuk egy üvegbe, akkor a szalmaszálnál fogva az üveget fölemelhetjük, sőt még bizonyos mennyiségű vizet is önthetünk az üvegbe, a nélkül, hogy a szalmaszál fölmondaná szolgálatát. Felső része az elszakítás ellen működik, alsó része az összenyomás ellen; ha valamely rész nem bír tovább ellenállani, úgy az mindenkör a felső lesz; az alsó soha. Ez pedig nyilván mutatja, hogy

különböző lehet az erősség, a mint eltörséről, elszakításról vagy összenyomásról van szó.

Az utolsó, 9-dik számú ábra végre azt mutatja, hogy igen egyszerű módon képesek vagyunk meglehetősen jó nagyítót csinálni magunknak. Tudvalevő, hogy a nagyítóknak ugynevezett lencséje, — a mely a voltaképi nagyítást eszközli — domboru oldalu üvegből készül. Az üvegnek igen tisztának, szinetlennek kell lennie, hogy megtegye szolgálatát. Azonban üveg helyett bármely átlátszó testet is használhatunk, ha annak kellő alapot tudunk adni. Igen kitünő nagyítást adna p. o. egy csöpp víz, ha azt úgy tudnók a vizgálandó tárgy fölé helyezni, hogy el ne folyjék rajta, s ha egyáltalában kezünkbe tudnók azt fogni. S még jobb nagyító lenne, ha nagyobb gömbalaku volna. Ezt pedig megtehetjük. Legegyszerűbben oly módon, hogy teljesen gömbalaku üvegédényt, melynek ürege tiszta és lehetőleg vékony, mint p. o. a lombikoké, megtöltünk vízzel. Ez igen erős nagyító lencse szolgálatát teszi, s tökéletesen elegendő arra nézve, hogy p. o. egy bogár vagy növény részeinek vizsgálatára fölhasználjuk.

KIÁLLHATATLAN!

— Mese. —

z már kiállhatatlan, igazán kiállhatatlan! dörmögé boszusan Gizike, a mint lassan a nevelőnő után kullogott az uton.

— Ugyan mi az már megint? Mi az a kiállhatatlan? kérde a nevelőnő s hátra fordult, de nem fedezhetett föl semmi bajt.

Nem is volt az épen szükséges, hogy valami baj legyen, a nélkül is kiállhatatlannak talált Gizike mindent. Csinos, jószívű, ügyes leányka volt, úgy hogy min

denki szerethette volna, ha rá nem szokik egy igen kellemetlen hibára. Örökké, de örökké duzzogott, zsörtölődött, soha sem volt megelégedve semmivel s akármiféle csekélység, melyet más alig vesz észre, őt egészen szeretsétlenné tette. Ha télen hideg volt, ha nyáron forrón sütött a nap, ha eső esett, ha szél fujt, — Gizike meg volt győződve, hogy ez mind csak az ő bosszantására történik. Ha szép idő volt és sétálni kellett menni, bizonyosan volt valami dolga vagy játék, mely miatt inkább a szobában szeretett volna maradni; mikor meg szakadt a zápor s legjobb volt a szobában maradni, akkor okvetlenül kedve kerekedett sétára s ha nem tehetette meg, úgy találta, hogy ez már mégis kiállhatatlan. Ha reggel föl kellett kelni, vagy este lefeküdni, vagy tanulni, zongorázni, mindig épen valami másra lett volna kedve s meg volt győződve, hogy nincs a világon senkinek annyi baja és bosszúsága, mint épen ő neki. Így aztán minduntalan csak azt lehetett tőle hallani:

— Ez már kiállhatatlan!

Természetes, hogy az ilyen örökké panaszkodó, elégedetlenkedő leányt aztán nem is igen szerette senki, ami persze csak újabb okot adott neki, hogy duzzogjon és zsörtölődjék. A vége pedig az lett, hogy csupa apró haszontalanságok miatt egészen szerencsétlenné érezte magát.

Én bizony meg sem tudnám mondani, hogy épen most, a mint a nevelőnővel hazafelé sétált, mit talált megint kiállhatatlannak. Talán azt, hogy egy kis sár volt az uton, mert nem rég eső esett s az ut még nem száradt föl egészen; vagy talán a nevelőnő kissé gyorsabban ment s

Gizikének is lépést kellett vele tartani, vagy talán a kalapja szalagja föloldózott s újra meg kellett kötni. De hát akármilyen volt, annyi bizonyos, hogy »kiállhatatlan« volt, legalább Gizike kétszer is ismételte.

Egy nagyobb sétáról tértek hazafelé s a nevelőnő kissé sietett, mert borulni kezdett s tavaszkor az eső hamar utóléri az embert; aztán meg közeledett a lecke ideje is, otthon pedig a két kisebbik gyermek bizonyosan már türelmetlenül várja az ozsonnát, tehát igyekezni kell haza. Gizike azonban, épen mert szükséges lett volna, nem sietett, hanem durczásan morgogva ballagott a nevelőnő után.

A falu szélén egy tiszta, de szegényes házikó előtt haladtak el. A ház ajtajában egy leányka állt, körülbelül olyan idős, mint Gizike s kíváncsian bámult a sétálókra; épen meghallotta Gizike elégedetlenkedő dörmögését és csodálkozva nézett reá.

— No, mit bámulsz? rivalt reá Gizike bosszusan. Ez már csakugyan kiállhatatlan!

Gizike rendesen nem szokott ily durván beszélni a szegény sorsu gyermekekkel, mert jószívű leányka volt és ha tehetette, szívesen segített is a szegényeken és szenvedőkön. De most épen nagyon rossz kedvű volt és még inkább bosszankodott, mikor észrevette, hogy az a kis lány meghallotta az ő durczáskodó dörmögését és csodálkozva tekint reá. Az a leányka pedig még a megszólítás után is bámult tovább, sőt most még inkább bámult, mert azt már csakugyan nem érthette, mért haragszik Gizike ő reá is, a ki egy szót sem szólt hozzá. De azért szeliden felelé:

— Ne haragudjék, kisasszonykám, hiszen én nem akartam megsérteni. Csak azon csodálkoztam, hogy ilyen szép kisasszonyka, a ki bizonyosan nagyon szerencsés és boldog, olyan boszus arcot mutat.

— Ki mondja, hogy boszus vagyok?

— Oh, azt nem is kell mondani, meglátszik.

— No's, hát persze hogy boszus vagyok . . . van is okom reá, mikor . . . mikor . . .

Gizike meg akarta mondani, miért boszankodott, de bizony már nem jutott eszébe, mi volt az, a mit olyan kiállhatatlannak talált néhány perczezel előbb. De azt nem akarta megvallani, hogy olyan csekélység miatt duzogott, melyet már el is felejtett, azért inkább így szólt:

— Aztán honnan tudod, hogy én szerencsés vagyok?

— Hát hogy ne tudnám? Hiszen csak rá kell nézni a kisasszonykára . . . milyen gyönyörű ruhája, kalapja van . . . a kezei milyen fehérek . . . bezzeg nem olyan vörösek ám, mint az enyéim, mert nem végeznek olyan nehéz munkát. Aztán tudom, milyen szép házban lakik, milyen jó szülei vannak és vannak cselédjei, a kik szolgálják. Oh, ha én lehetnék a kisasz-

szony helyén, én ugyan soha sem volnék elégedetlen.

— Oh, te azt nem érted, szólt Gizike szörnyen komolyan. Persze, csak arra gondolsz, hogy most itt sétálni látsz, nem tudod, mennyi bajom van nekem, reggeltől estig mennyi a kellemetlenségem. Alig öltöttem fel, már kezdenek kinozni a leczkével, irással, zongorával, — oh, te

sokkal, sokkal szerencsésebb vagy, mint én. Ha egy kis tinta van az ujjamon, már baj, ha pecsét esik a ruhámra, már pironogatnak; ha sár van, nem szabad kimenem, ha poros a cipőm, kikapok. Oh, az borzasztó! De különösen az a sok tanulás! Te bizonyosan nem kinlódól könyvekkel.

— Most nem. Jár-tam én is iskolába, de most nem mehetek, mert anyácskám-nak szüksége van reám, hogy a ház kö-

A KIS BÜVÉSZ. 7. A víz tapadása.
(Lásd a 264. lapon.)

rül segítsek neki.

— Milyen boldog vagy! Elvégzed a dolgodat, aztán tehetsz, a mit akarsz. De én! Soha, soha sem tehetem, a mire kedvem volna, minduntalan csak azt hallok: »Gizike, az nem szabad!« »Gizike, tegye ezt, tegye azt!« vagy »Gizike, üljön csöndesen«, »Járjon egyenesen«, »Ne lógassa a lábát« s száz meg száz effélet. Oh, ez

igazán kiállhatatlan s meg vagyok győződve, hogy neked százszorta jobb dolgod van, mint nekem.

— Ezt én bizony nem hiszem s Gizike kisasszony sem hinné, ha egyszer megpróbálná.

Gizike épen felelni akart, de ekkor a ház belsejéből egy hang megszólalt:

— Erzsi, hol vagy már oly sokáig?

Szaporán rakj tüzet, atyád mindjárt itt-hon lesz, hozzá kell látnunk a főzéshez.

E szavak nem voltak durván mondva, de Erzsike tüstént engedelmeskedett s így szólt Gizikéhez:

— Anyám hiv, mennem kell.

S ezzel befordult a házba.

— Milyen kellemes lehet az, hogy megrakja a tüzet, aztán süt-főz és ha atyja haza jó, elébe rakja a jó ételt, gondolá Gizike. Efféle magam is szeretnék

csinálni. Milyen oktalan ez az Erzsi, hogy nem látja be, mennyivel jobb dolga van, mint nekem. Bizony szeretném . . .

— Mit szeretnél? kérdé ekkor egy hang a kerítés felől.

Gizike meglepetve fordult oda s egy összetöporódott öreg asszonykát látott, ki nagy vörös kendőbe volt burkolva s karján kosarat tartott, mintha piacról jönne.

Nem volt rajta semmi különös és meglepő, de Gizike mégis megrezzent, maga sem tudta miért. Végre mégis nekibátorodott, s azt felelte:

— Nem szóltam én semmit, csak úgy magamban gondolkoztam.

— Annál jobb, mert saját magad előtt legalább őszinte voltál abban, a mit kívántál. Megmondjam, mit kívántál?

— Bánom is én, felelt Gizike durczásan. De most már nem érek rá, sietnem kell a nevelőnő után, bizonyosan vár reám.

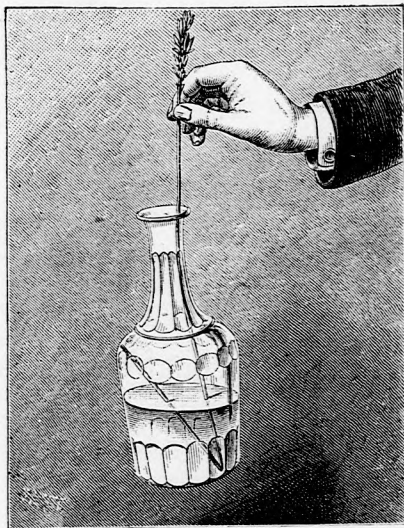
— Meglehet. De mikor Erzsikével beszélgettél, akkor erre nem gondoltál.

— Hát hallotta? Hol volt? Én nem láttam.

— Oh, kicsikém, sokat nem látsz még te, a mi pedig közel van és szemmel látható. Azt sem láttad be, hogy Erzsike miképpen gondolhatja a te sorsodat job-

nak a magáénál. No, hát mondd csak, igazán azt hiszed, hogy rossz dolgod van s inkább szeretnél az Erzsike helyén lenni?

— Hát persze hogy szeretnék! Oh, nem is képzeli, mennyi bajom van egész nap. A nevelőnő folyvást a sarkamban, és mindig rendre utasítgat, hol ezt, hol amazt tiltja, sokszor még nevetnem sem

A KIS BÖVÉSZ. 8. A szalmaszál ereje.

(Lásd a 264. lapon.)

szabad, mert ha kis öcsém alszik, a zajra fölébred. Oh, olyan kiállhatatlan kis fiú!

— És azt hiszed, hogy az Erzsi kis testvérével soha sincs baj?

— Az egészen más. Azt, ha rosszul viseli magát, megbüntetik s akkor, tudom, elhallgat. De én nem büntethetem a kis Bélát, azt mondják, hogy még nagyon kicsiny, türelmesnek kell vele lenni. Dejszen biznák csak reám, majd elszoktatnám én a sirástól! De nem lehet, semmit sem tehetek, ez már igazán kiállhatatlan.

— Szegény Gizike, igazán sajnállak!

Az öreg asszony ezt nagyon résztvevő hangon mondta, de Gizike, ha épen ekkor rátekint, láthatta volna, hogy az idegen nő sajtóságon gunynyal mosolyog. Ez azonban csak egy pillanatig tartott s az öreg asszony aztán ismét így szólt:

— Ha akarod, én szívesen segítek a bajodon. Látom, hogy csakugyan nagy okaid vannak az elégedetlenségre, azért tehát módot nyujtok neked, hogy megszabadulhass.

Ezzel kosarába nyult s egy szép piros kis almát vett elő.

— Nézd ezt a kis almát . . . neked adom. Dugd a zsebedbe s jól vigyázz reá, el ne veszzen és meg se lássa senki, de jól jegyezd meg, senki sem. Este lefekvés után, ha még mindig azt fogod hinni, hogy jobb volna az Erzsi helyén lenned, harapj belé az almába; csak épen egy harapás szükséges, aztán fordulj a falhoz és aludjál. Reggelre majd meglátod, mi történik.

Gizike félig habozva nyult az alma után, de mégis elvette.

— Köszönöm, mondá, de . . . de . . .

— N'os, mit akarsz mondani?

— Nem fog velem olyasmi történni, amit nem akarok?

— Légy nyugodt. Csak kívánságod fog teljesülni.

— Oh, akkor nagyon jó, nagyon szépen köszönöm. Majd meglátom, fognak-e még tovább is boszantani leczkékkel, zongorával, unalmas varrással! Most majd kifogok rajtok, ha megunom a boszantást!

— Nagyon örvendek, hogy annyira eltaláltam a kívánságodat. De figyelmeztetek, jól gondold meg, mielőtt valamire elhatározod magadat.

— Ne féltsen engem, van ám nekem is eszem; csak még azt mondja meg hogy . . .

Hirtelen elakadt, mert a mint az öreg anyóka felé tekintett, hát — nem látta többé sehoh; eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Gizike hiába nézegetett körül, sehoh nyoma sem volt.

— No mindegy, ha elment, hát bizonyosan nem volt több mondani valója. Csakhogy az alma itt van.

Eldugta a zsebébe és megindult haza felé. Ideje is volt, mert most már csakugyan esni kezdett az eső, még pedig mind erősebben, úgy hogy Gizike egészen átázott, mire sebesen futva hazaért. Épen a kapuban találkozott a cseléddel, kit esernyővel, kendővel utána küldtek, a nevelőnő pedig szigoruan megpirongatta. Ő azt hitte, hogy Gizike utána jön, csak kissé elmaradoz, mert talán valami vadvirágot, vagy lepkét pillantott meg. Aztán megereedt az eső s a nevelőnő kiáltozott Gizike után, de hiába; haza sietett tehát és cselédet küldött érte.

— Hányszor intettelek már, hogy ne maradozz el tőlem! Nézd, csupa sár és lucsok vagy! Ezt most nem bocsátom meg többé, hanem büntetésül kétszeres leczkét kell tanulnod s míg meg nem tanultad, nem kapsz ozsonnát.

Gizike a lehető legcsunyább durczás arczót vágta.

— Oh, ez már csakugyan kiállhatatlan! szólt rendes szavajárásával. Hát már nem is beszélgethetek senkivel! No de nem bánom, ugy sem türöm én ezt már sokáig. Nem! nem engedem magamat kinozni!

A nevelőnő meglepetve nézett Gizikére. Ismerte már sokféle hibáját, de ily hangon még soha sem hallotta beszélni. Természetesen nem is türhette, hogy vele szembe szálljon s azért még szigorubban mondá:

— Most már semmi esetre sem kapsz ozsonnát s a kettős leczkén kívül még egy külön írásbeli dolgozatot fogsz írni büntetésül. És ha estig el nem készülsz, száraz kenyér és víz lesz a vacsorád.

Gizike mérgében sirva fakadt s megint csak azt mondogatá magában:

— Ez már csakugyan kiállhatatlan! Ilyen igazságtalan büntetést szenvedni!

De az ozsonna elmaradása mégis nagyon nehezére esett és semmi kedve sem volt száraz kenyeret és vizet enni vacsorára. Nagy duzzogva hozzáfogott tehát a tanuláshoz, csak hogy ez persze igen rosszul ment, mikor a feje tele volt haragos gondolatokkal. És a kis Etelke, szerencsétlenségére, éppen ekkor jött hozzá s kérdezte, hozott-e neki a mezőről szép virágot.

— Persze, egyéb gondom sincs, mint neked virágot szedni, felelt Gizike boszusan és ellökte magától a kis Etelkét.

Az öt éves Etelke erre szintén durczás és haragos lett s mert másan nem tölthette ki haragját, tehát a kicsike Béla fülét huzta meg, mire a kis vitéz persze rettenetes sivalkodásba tört ki. Az egész ház összefutott s Bélácska Etelkét, ez meg Gizikét vádolta, úgy hogy a mamának utóljára nagy kedve lett volna mindhármukat megbüntetni, Gizikét legalább is azért, hogy nem inti csendre kisebb testvéreit.

— Oh, lehet is velök boldogulni, mikor olyan kiállhatatlanok! szólt Gizike még durczásabban. Aztán nekem tanulnom kell.

— Sokkal jobban tanulhatnál, ha egy-két perczre hozzájok mennél s mutatnál nekik valami szép játékot, melylyel csöndesen elmulatgatnának.

A mama lecsitította a két kis síró gyermeket s magával vitte, Gizike pedig még boszusabban dörmögé:

— Hát lehet-e ennél valami kiállhatatlanabb!

Végre, éppen mire a vacsorát föltalalták, elkészült leczkéjével s szabad volt az asztalhoz ülnie. De ebben sem volt köszönet, mert atyja komoly hangon így szólt hozzá:

— Leányom, már megint azt kellett hallanom, hogy rosszul viselted magadat. Ha megvacsoráltál, mehetsz szobádba.

Máskor az apa mindig vidáman elbeszélgetett a gyermekekkel, mesélt nekik szép történeteket, mutatott nekik tréfás játékokat s Gizike nagyon szerette e kel-

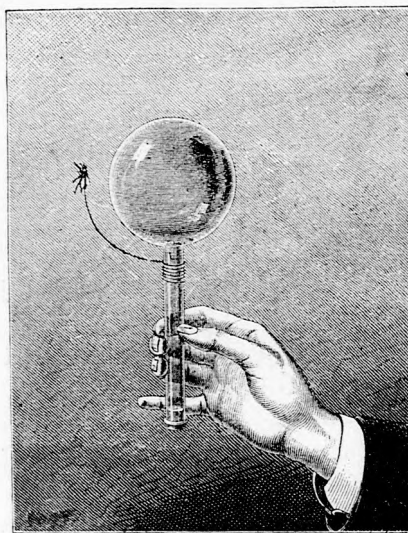
lemes estéket. Most azonban, mihelyt megvaország, föl kellett kelnie, jó éjt kívánia és lefeküdni.

Mialatt szobájába ment, tizszer is elmondta magában, hogy ez már csakugyan kiállhatatlan, hogy nincs a világon senki, akinek annyi kellemetlenséget kellene szenvednie, mint neki. Erzsike, ki őt irigyelte, most bizonyosan kedélyesen cseveg szüleiével s boldogan fekszik le. Mondtam én, hogy ő sokkal boldogabb.

— De hiszen itt az alma! szólt aztán örvendezve. Ha igaz, a mit az az öreg anyóka mondott, akkor én is fordítok a dolgomon. Nem leszek én sem többé szerencsétlen.

Lefeküdt, nagyot harapott az almába és befordult a falhoz. Egy két perc múlva már mélyen aludt.

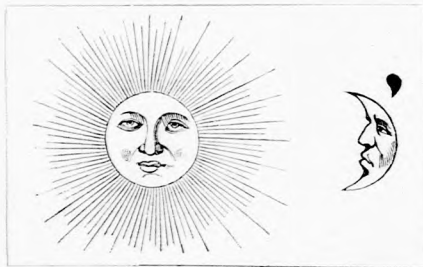
(Vége következik.)

A KIS BÜVÉSZ. 9. Egyszerű nagyító.

(Lásd a 264. lapon.)

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 15-ik számában közölt rejtvények megfejtése:

„Énekesnő. Állatsereglet“

Helyesen fejtették meg: Lövenstein Leó és Vilmos, Dulácska Géza, Héray Andor, Bachrach testvérek, Rosenthal Jenő és Rikárd (sajátkezű irást kívánok; ha szombaton nem írhattok, irjatok a következő napokon. F. b.), Havas testvérek (igazi keresztnévüket írjátok ki, nem afféle tréfás neveket, különben nem vehetlek föl a megfejtők közé. F. b.), Weiss Klára és Mariska, Ringer Laczika, Bay Sarolta, Fligl testvérek, Stankovits Jenni és Szilárd, Harkai Aranka, Capelle Vilma és Adél, Komáromy Mátyás, Kohner Aladár és Jenő, Horovitz L. (írd ki máskor egész nevedet. F. b.), Deutsch Czecczilia és Miksa, Káplár Ida, Ferenczi Gizella, Pilhofer Nándor, Auer Klára és Nellike, Róth Fanni és Szeréna, Magyary Kornél, Bertha Aladár, Berger Jenő, Berthóty Lujza, Károly és István, Strasser Aladár és Ottó, Geiger Ilona, Stampfel Paulina, Rausch Aladár, Horváth Margit és Irma, Neumann Lenke, Róza és Emil, Kéti Laczi és Pista, Dióssy Sári, Takách Malvinka, Dezsőffy Jani és Aurél, Csávossy Melania, Gizi és Náci, Kramer Adél, Deutsch

Katicza, Szemenyei Andor, Kohler Irma, Strassburger Malvina, Tisch Laura és Nella, Wilóner Judit, Révy Laczi, Spitzer Pali, Práger Ilka, Emma és Gyula, Balásfy Irén és Pali, Fischer Mór, Tachauer Aranka, Hanuszka Anna, Spitzer Miksa, Ihász Sarolta és Irma, Lóvy Gizella, Schmidt Zsófia, Tyro Erzsébet, Palocsay Irma és Gusztáv, Zillzer Károly, Buday Emma, Szalacsy Gizella, Springer Jenő, Tomka Satika, Frantz Miklós, Hauszner Emma, Ilka és Józsi, Lövinger Ludmilla, Fodor Antika, Babinetz Berta, Jusits Elemér, Kardos Frida és Irma, Kelemen Irén, Liszauer Jolán, Lénárd és Arnold.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.